

עין משפט
גר מצודה
יב:

קד א מיי פירט מאל
לפרה אל יי סמח
עשן ער טוישט חת'ס
ער עפען :3
קד ב מיי פירט מאל
ספרות אל יא סמח
ס טוישט עס עפען :3
קד ג מיי פירט מאל
לפרה אל יי סמח
עשן ער טוישט חת'ס
ער עפען :3
קד ד מיי'ס סמח סס
טוישט חת'ס סס עפען
ג טוישט חת'ס יי סמח
קד ו מיי פירט מאל
לפרה אלס סס
טוישט חת'ס יי סס עפען
:3
קד ו מיי פירט מאל
לפרה אלס יי סמח
עשן ער טוישט חת'ס
סס עפען :3
קד ז מיי פירט מאל
מלח וילח אלס סס
ופירט סס אל יא סמח
עשן ג טוישט חת'ס
לט עפען :

[illegible]

בדאיחא בקפרי: ולא ליה עד תשרי.
לפרש שכנר ליה צו קודם שנפל דא
ופשיטא שמהר לשומר: **בותבין** ש
כתבו קודם דנחזי

לא אמר הא מני ר' יוסי היא דאמר עשו את
ר מן המתנות וכו' עשו את שאינו זוכה כזוהר
מסתר דעתיהו מההיא שדה אמרי בני ואשת
דכתיבון מאומני כל אדם חסדני כלני וכו'

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

מפרש ר"ת כי היכי דפליגי
ז' חלון (עירובין דף עט: ושם
ו (ב) ולשמואל דאמר הכא
זוכה לידו כיד אביו כיון

עשו שאינו זוכה כוונת מ"ט עניים גופיהו
ניחא להו כי היכי דכי אגרו לדידהו
נלקוט בנייהו בתרייהו ופליגא (ט) דר' חייא
בר אבא דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי
יוחנן "לא גדול גדול ממש ולא קטן קטן ממש
אלא גדול וסמוך על שלחן אביו זהו קטן קטן
ואינו סמוך על שלחן אביו זהו גדול" מצאית
עבדו ושפחתו העבדים היווה של עצמם;
אמאי לא יהא אלא פועל יו"תניא "מצאית
פועל לעצמו במה דברים אמורים בזמן
שאמר לו נכש עמי היום עדור עמי היום
אבל אמר לו עשה עמי מלאכה היום מצאיתו
לבעל הבית אמר רבי חייא בר אבא אמר
רבי יוחנן הכא בעבד נוקב מרגליות עסקינן
שאין רבו רוצה לשנותו למלאכה אחרת רבא
אמר במגביה מצאית עם מלאכתו עסקינן רב
פפא אמר "כגון ששכרו ללקט מצאיתו והיכי
דמי דאקי אנאמא בכורו" "האי שפחה היכי
דמי אי דאייית שתי שערות מאי כעיא
גביה ואי דלא אייתי שתי שערות אי איתיה
לאב ידאבוה הויא ואי דליתיה לאב תיפוק
במיתת האב "דאמר ריש לקיש אמה
העבירה "קנה עצמה במיתת האב מרשות
האדון מקל וחומר ולא איתותב ריש לקיש
נימא מהאי נמי תיהי תיובתא לא לעולם
דאיתיה לאב ומאי הרי הן שלחן לאפוקי
דרכה: מצאית אשתו: גרשה פשטיא
הכא כמאי עסקינן "במגורשת ואינה
מגורשת "דאמר רבי יורא אמר שמואל "כל
מקום שאמרו חכמים מגורשת ואינה מגורשת
בעלה חייב במזונותיה טעמא מאי אמור רבנן
מצאית אשה לבעלה כי היכי דלא תהיו
לה איבה הכא אית לה איבה ואיבה:
מתני' "מצא שטרי חוב אם יש בהן אחריות
נכסים לא יחזיר שביט דין נפרעין מהן אין
בהן אחריות נכסים יחזיר שטרי בית דין
נפרעין מהן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים
יבין כך ובין כך לא יחזיר מפני שבית דין
נפרעין מהן: **גמ'** במאי עסקינן אילימא
כשחייב מודה כי יש בהן אחריות נכסים אמאי
לא יחזיר הא מודה ואי כשאין חייב מודה כי
אין בהן אחריות נכסים אמאי יחזיר נהי דלא
גבי ממשעבדי מבני חרי מגבא גבי לעולם
כשחייב מודה והכא היינו טעמא דחיישינן
שמצא כתב ללות בניסן ולא לזה עד תשרי
ואתי למטרי לקוחות שלא כדן אי הכי כל
שטרי דאתו לקמן ניהוש להו הכי כל שטרי
לא ריעי הני ריעי אלא הא "דחנן "כותבין
שטר ללות אף על פי שאין מלוה עמו
לכתחילה היכי כתביניהו ניהוש שמא כתב
ללות בניסן ולא עד תשרי ואתי
למטרי לקוחות שלא כדן אמר רב אסי

לו טורח לכתוב שטר אחר
ופל ויש היכחה דמשום פס
זיה עמו. וליכא למיחש למז
אז כיון שהוא כותב חובתו לא

עד שיפיע כשזבתה תהא מציא
אם יש בהן אחריות נכסים
כתב ללות בניסן ולא לוח עד ח
דמתי כל עמנו דעלמא לא דמ

א. אע"פ שאין לקטן זכיוה צמקס
ואי עממא עניינא צמקסיה יחא לכו.
דמחא ר' זכיוה. דמחא ר' זכיוה
לכו זכיוה: אדר' חייא בר אבא.
דאמר הוא על שולחן אביו מציאתו
לכיון משום זכיוה אבל אינו סמך
על שולחן אביו פיליאו הוא קטן
מציאתו זכיו: לא אלא אלא טועם.
לא יחא עבדו אלא שכיר בעממא
מינא דמציאתו לבעל הבית בזמן
של פירא על לאחו מציאתו שכיר
ועבד זה שפוקא ר' לכו מציאתו
קנא: שאין רבו רבו לשטור.

הלכך לא יוחא ליה שיגביה לו מציאה
דמציאה מעולה דדמיה משכר ציטול
מלאכתו לא שפחא הלכך אי אתרמי
ואשכח שלו הוא וישלם לרבו שבר
ציטול: **עס מלאכחו**. שלא ציטול
כלום הלכך לעומי: **רב פפא אמר**.
הא דמתיא פועל מציאתו לבעל
הבית: **ששכרו ללקט מציאות**.

הרבה: ויכי' דמי. דלחרמי:
דלקסי אנאם כוורי. שץ הנהר
חוק לגדמיו ולפו הדגים שם
וכשיכשו המים היוצאים נמצאו שם
דגים הרבה. (ט) דלקסי תרגום של
היץ כדמחרמינן ויץ הברזל
וקפא ברזל (ומלכס 3: 1) מאי
כעיא גביה. הא תניא יוצאה

בסימניו: **דאבוב הויא**. מ'זאליה
דאז קענע האל: ואז **דליטירא**
לאב. מאי ציאל גבי האלן מיטן
מינה צימח: **אבא**: **מקל ומומר**.
צפרק קמא דקדושין (דף קמ"ה)
סימנין שאין מויליין מרשות האב
מויליין מרשות האדון דליטליין
ויזאל חס"י אלז ימי צבורא אלן
ספא אלז ימי נערות מימת האב
שמוילא מרשות האב שאין מוריש
לבינו מה שזמנה לו מורה צבאו
זיאל מעשה ידיה לאחין דליטליין
(מבואות דף מג.) והמנהלתא אותם
לצניכס"י ולא צנוחכס לביכס אינו
דין שמוילא מרשות האדון: ולאו
איחובא רבי שמעון בן לקיש.
בדקדושין (שסו): **לאפווי דרבה**.
לאפווי (שסו): של רבה אלז
אביה וקרי ליה שלחן משום דאב
מינה קרי: **במורשא ואינא**
מורשא. כגון זרק לה גיטא ספק
קריב לה ספק קריב לו דרבי:
חייב כמנונוסיה. ומשום הכי
אזערין לאשמועינן דמ'זאליה שיה
דעמא מאי אמור רבנן מ'זאליה האשה
כ"י: **בתנאי' אהוינא נכסי**.
שעבוד קרמנא שינבא מהן: יחזיר
ולא יחזיר טעמא בגמ' מפרש:
גמ' כשהיני מורה. שהלוח מודה
שהשטר אינו פרוש: **אמאי לא יחזיר**. אם
לגרוץ לקוחות צל דין הוא טורפין:
מחשעבדי. ממקרקעי שמכר אחרי
כן: **הני ריעי**. הואיל ונפל אחרע
דיש לומר אם היה כשר היה נזכר:
צבורי

ס. כדי להרוויח פשיטו דספרה אצל אין
לא מוהר לשומרו והא ליה בו כבד
לשקרא כמו (א)צאשרתא דדייני דאס
מייך מחזי כשקרא:

לחיי

מסורת הש"ס

(א) נִשְׁמַח לִי בְּכִסְיוֹתָיִךָ
(ב) לַעֲבֹד לְךָ לְקִנְיֹנִי
(ג) נִשְׁמַח סָדֵי לִי לְקִנְיֹנִי
(ד) וְקִנְיֹנִי אֶת עַמְּךָ
(ה) כִּלְיֹתִי וְכִסְיוֹתִי עִשִּׂיתָ
(ו) נִשְׁמַח עֲדָה עִשִּׂיתָ בִּי בְּחַן
(ז) עִשִּׂיתָ לִּי כִסְיוֹתֶיךָ לְקִנְיֹנִי
(ח) וְעִשִּׂיתָ לִּי לְקִנְיֹנִי
(ט) עִשִּׂיתָ רֵשִׁי וְכִסְיוֹתִי דִּבְרֵי
(י) קִנְיֹנִי לִי שְׂמֹחַ
(יא) וְקִנְיֹנִי אֶת עַמְּךָ לִי
(יב) וְכִסְיוֹתִי אֶת עַמְּךָ
(יג) וְעִשִּׂיתָ לִּי כִסְיוֹתֶיךָ
(יד) מִשִּׁי
(טו) מִכְסֵּי אֶת עַמְּךָ

הגהות הב"ח

(6) כִּי וּפְלִיגָא אֲדָרָה
חַיִּיל: (3) חוּב' דִּיה
ר' יוֹסֵף וְר' כֵּץ וְכַסֵּי
הַגְּדוּלִים דִּלְשִׁמּוּאֵל
לְאַחֵר הַכֶּסֶּף: (2) דִּיה
כּוֹסֵינ' וְר' יִידִי סִסְדִּי
אַחֲתִימַת יִידִיהוּ פִּסְוֵלָה
דֶּהכֶּסֶף:

הגהות הגר"א

[א] תוֹשׁ דָּוִד רַי מִפְּרֶשׁ
רַיִת כּוֹ, נִיב וְרַמְכִּים
חֹלֶק: [ב] שֶׁ דָּוִד
שִׁכְרוּ וְהִם כִּי, נִיב
וְהִרְמִי מִפְּרֶשׁ שִׁכְרוּ
סָחַס וּמִרְאָה לִלְקֹט לוֹ
חֲזִיזוֹת:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

מגורשת פ"י בתלמוד א"י
אדם שגירש את אשתו
ולא נתן לה כתובתה חייב
במוזנותיה עד שיתן לה
פרוטה אחרונה. אמר ר'
יוסי מתני' אמרה כן אמר

ר' אושעיא שלא תאמר
הואיל וחייב במוזנותיה
צמה: מצא שטרי חוב
יתור דתישינן שמא
דעלמא נמי נימא הכי.